

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 12022/16
Дана 17.02.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." доо из ..., ..., кога заступа пуномоћник Марјан Јанковић, адвокат из Ваљева, Кнеза Михаила 48, против тужене Агенције за реституцију, Јединице за професионалну реституцију Београд, Масарикова 5, ради поништаја закључка број 46-00-00033/10 од 20.07.2016.године, са заинтересованим лицем Б.Б.,...,..., кога заступа пуномоћник Драгана Алексић, адвокат из Чачка, Милете Ђурчића 8, у предмету враћања одузете имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 17.02.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац "А.А." доо из ... да заинтересованом лицу Б.Б. плати трошкове спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

Образложење

Оспореним закључком одбацује се предлог тужиоца за понављање поступка окончаног решењем Дирекције за реституцију (сада Агенције за реституцију) бр. 46-00-00033/10-03 од 20.03.2012.године којим се захтев усваја, враћа имовина и утврђује право својине српског православног Б.Б. из ..., ..., ..., на пољопривредном земљишту, у укупној површини од 3 ха, 63 а, 40 м2, одузетом од Б.Б. у потесу поље КО ... и то на ближе наведеним кат. парцелама, све уписане у лист непокретности бр. ...

КО ..., као државна својина Републике Србије, са правом коришћења Земљорадничке задруге В.В. из ... и обавезује Република Србија као власник да Б.Б., као ранијем власнику преда у својину, а Земљорадничка задруга В.В. из ..., као корисник, да преда у државину непокретности из тачке 1. диспозитива овог решења у року од 30 дана од дана извршности решења.

У тужби поднетој овом суду, којом оспорава законитост решења туженог органа тужилац наводи да разлог дат у образложењу ожалбеног закључка није законит, јер је тужилац морао бити странка у поступку реституције. Решењем о реституцији од 20.03.2012.године тужилац је као земљишнокњижни власник избрисан из катастра као власник и уписан је Б.Б. коме је овим решењем враћена имовина. Дакле у моменту доношења решења о реституцији једини уписани земљишнокњижни власник је био тужилац и правне последице решења о реституцији се односе само на тужиоца, а то је његово брисање као власника из катастра непокретности. Као странка у поступку реституције је учествовала Зем. задруга В.В. из ... која у моменту доношења решења о реституцији није била земљишнокњижни власник спорних парцела, а у извршењу решења уместо Зем. задруге В.В. из ... спорне враћене парцеле се одузимају од тужиоца и тужилац се брише из катастра као уписани носилац права својине, а да се у решењу о реституцији нигде не појављује као странка која једина трпи правне последице решења о реституцији. По одредбама Закона о управним споровима право на понављање поступка има странка или лице које је морало бити странка, а није било странка у поступку. На усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је остао при наводима тужбе и суду предао уверење Службе за катастар непокретности Чачак број 952-3/2004-640 од 05.07.2004.године и уговор о купопродаји непокретности закључен дана 04.03.2010.године, наводећи да њима допуњује основаност навода у тужби. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи. Тражио је трошкове спора и то за састав тужбе 15.000,00 динара, за заступање на расправи 20.000,00 динара и за састав поднеска претатог на расправи 15.000,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је оспорио наводе тужбе, понављајући разлоге дате у образложењу оспореног закључка, указујући да је правни став изнет у закључку усвојен и потврђен у овој управној ствари и одлукама суда у то у пресуди Управног суда Србије I-21 У 5901/12, као и у пресуди Врховног касационог суда Узп 162/2014 од 28.11.2014.године. Предложио је да суд одбије тужбу као неосновану.

У одговору на тужбу и на расправи, заинтересовано лице Б.Б. је оспорило тужбу, наводећи да тужилац нема право да у поступку по овој тужби износи чињенице везане за решење о реституцији, јер је он поднето тужбу за поништај закључка којим је одбијен предлог за понављање поступка. У својој тужби није навео ниједну чињеницу на основу које се може закључити да је оспорени закључак незаконит, а закључак је донет у законитом поступку, правилном применом Закона о управним споровима. Предложио је да суд тужбу одбије. Тражио је трошкове спора и то за састав одговора на тужбу износ од 16.500,00 динара и за заступање на јавној расправи 18.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужиоца и заинтересованог лица, у одсутности уредно позваног туженог органа, на којој су изведени докази

увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу и писмена достављених на расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног закључка произлази да је тужилац дана 30.11.2015.године туженом органу поднео предлог за понављање поступка окончаног решењем Дирекције за реституцију (сада Агенција за реституцију) број 46-00-00033/10-03 од 20.03.2012.године, којим се ставом 1. диспозитива, усваја захтев, враћа имовина и утврђује право својине Б.Б. из ..., општина, на пољопривредном земљишту у укупној површини од 3 ха 63а 40 м2 одузетом од Б.Б. из ... у потезу поље КО ... и то парцелама ближе наведеним у диспозитиву, све уписане у лист непокретности број ... КО ... као државна својина Републике Србије са правом коришћења земљорадничке задруге "В.В." из ... Ставом 2. диспозитива истог решења обавезује се Република Србија као власник да Б.Б. из ... као ранијем власнику преда у својину, а земљорадничка задруга "В.В.", као корисник да исто преда у државину и то непокретности из тачке 1. диспозитива решења у року од 30 дана од дана извршности решења, а ставом 3. налаже се надлежном органу за упис права на непокретностима да на основу овог решења изврши упис права својине Б.Б. у јавне књиге у којима се врши упис права на непокретностима. Ставом 4. диспозитива, одређује се да ће на основу овог решења надлежни орган за упис права на непокретностима извршити брисање свих хипотекарних терета забележених у било чију корист на непокретности наведеној у тачци 1. диспозитива овог решења. У предлогу за понављање поступка као законски разлог наведен је члан 239. став 9., 5., 2. и 1. Закона о општем управном поступку. Испитујући испуњеност основних формалнопроцесних услова, а на основу члана 241. став 1. Закона о општем управном поступку тужени орган је утврдио да је решењем истог органа број 46-00-00033/10-03 од 20.03.2012.године окончан поступак, који је у складу са Законом о враћању (реституцији имовине црквама и верском заједницама) покренут по захтеву Б.Б. из ..., општина Чачак, ... и да је странка у поступку као корисник била само 33 "В.В." из ... уписана у лист непокретности бр. ... КО Даље је утврдио да је Управни суд, у управном спору по тужби тужиоца Земљорадничке задруге "В.В." ...-у стечају, против тужене Агенције за реституцију-Јединице за конфесионалну реституцију ради поништаја решења од 20.03.2012.године пресудом I-21 У 5901/12 од 07.04.2014.године одбио тужбу налазећи да је у поступку правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилном применом Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, без повреде правила поступка правилно донето оспорено решење којим је усвојен захтев за враћање имовине Б.Б.. Оценом навода тужбе да је у поступку враћања имовине који је претходио доношењу пресуде било неопходно учешће "А.А." доо из ..., Управни суд је нашао да није основан, имајући у виду члан 36. став 2. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама којим је прописано да од 01.05.2006.године није дозвољено било какво располагање имовином која је по одредбама овог закона предмет враћања нити заснивања хипотеке залогне или закупа на тој имовини и да су правни послови и правни акти који су у супротности са ставом 1. наведеног члана ништави. Даље је утврђено да је пресудом Врховног касационог суда Узп 162/2014 од 28.11.2014.године, а по захтеву 33 "В.В." ... у стечају за преиспитивање пресуде Управног суда I-21 У 5901/12 од 07.04.2014.године захтев одбијен као неоснован, са образложењем да је побијана пресуда донета без повреде правила поступка, којом су оцењена сва питања и околности и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата суд, налазећи да је правилно Управни суд оценио, између осталог, као неосноване, наводе тужбе који су и наводи захтева да је тужилац доказао да је предметне парцеле стекао теретним правним

послом на основу уговора о купопродаји од 04.03.2010.године између ЗЗ "В.В." као продавца и "А.А." доо као купца, јер према одребама члана 36. став 1. и 2. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама од 01.05.2006.године није дозвољено било какво располагање имовином која је по том закону предмет враћања као и да су прави послови и правни акти коју су таквом располагању супротни ништави, због чега је наведени уговор о купопродаји од 04.03.2010.године ништав, са правном последицом да не производи правно дејство међу уговорним странама.

Налазећи да подносилац предлога за понављање поступка, овде тужилац, није био странка у поступку чије понављање тражи као и да из пресуде Управног суда и Врховног касационог суда произлази да подносилац предлога у поступку чије се понављање тражи није требало да има положај странке у поступку, тужени орган је оценио да тужилац не спада у круг лица овлашћених за подношење предлога за понављање поступка у смислу члана 246. став 1. Закона о општем управном поступку, па је на основу става 2. наведеног члана одлучио као у диспозитиву оспореног закључка.

По оцени Управног суда, а имајући у виду стање у списима органа, разлоге дате у образложењу оспореног закључка и пропис на који се тужени орган позвао, правилно је тужени орган одбацио предлог тужица за понављање поступка окончаног решењем Дирекције за реституцију број 46-00-00033/10-03 од 20.03.2012.године и за своју одлуку је дао довољне разлоге које прихвата суд.

Суд је ценио наводе тужбе и доказе на које се тужилац у тужби позвао, али је нашао да нису од утицаја на друкчије решавање ове управне ствари. Ово стога што је уговор о купопродаји непокретности закључен дана 04.03.2010.године на који се тужилац позива, а у вези стицања имовине која је била предмет враћања, на основу члана 36. став 2. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама („Службени гласник РС“, број 46/2006) ништав и као такав не производи правне последице, што је већ оцењено пресудом Управног суда I-21 У 5901/12 од 07.04.2014.године и пресудом Врховног касационог суда Узп 162/2014 од 28.11.2014.године

Са наведених разлога, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 151., 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па тужиоцу који није успео у спору, суд није признао трошкове спора и одлучио је као у ставу II диспозитива пресуде. Заинтересованом лицу је признао износ од 16.500,00 динара на име састава одговора на тужбу и за заступање на одржаној усменој јавној расправи износ од 18.000,00 динара, према тарифном броју 43. став 1. тачка 4. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ 121/12) са законском затезном каматом досуђеном у смислу члана 277. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78 ... 57/89 и “Службени лист СРЈ”, број 31/93) и одлучио као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.02.2017. године, I-2 У 12022/16

Записничар
Снежаном Томић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СУ/АМ